

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: 19:20*
צאת השבת: 20:30
רבינו תם: 21:02

שבת שלום וטובורך !!!

* 30 דק/קודם השקיעה

הכרות נשים ציבוריות

גיליון 64 פרישת חוקת תשפ"א | יש לשמור על קדושת הגיליון!

פנינה לנשמה

האדמו"ר האמצעי מחב"ד בן הבעל התניא זיע"א כותב בספרו "פוקח עורים": שגם הנשים חייבות לשמור על העיניים מראות ברע, ש"אצלן היא מזקת ביותר". והוא כותב שם גם שכל הצרות באות מכך שלא שומרים על העיניים ומסתכלים בדברים מתועבים. גם האדמו"ר מסאטמר צוק"ל בעל ה"דברי יואל" אומר: שבדבר הזה צריך להזהיר את הנקבות יותר מן הזכרים. הגם שאצל האישה זה יכול יותר להזיק מבחינת ההרהור, אבל כאשר אישה רואה דבר לא טוב חס ושלום, הרי זה נשרש בקרבה ויכול חלילה להצמיח מידות מגוננות וגם לעבור לילדיה לדורות הבאים. כי הנשים אין להם כח התורה שמגינה ומצילה ומנקה את המח והלב, ולכן הן נשארות עם כל הרע שראו, ודבר זה מזיק להן ולילדיהן. (כתר הצניעות)

פינת ההלכה

אתרי טיול ונופש

- אסור להמצא במקומות הרחוקים מצניעות. (וחובה מוטלת על האב והאם לפקח על יעדי הטיול של בנותיהם).
- לפני כל טיול או נסיעה לאתר נופש, חייבים לבדוק בדיקה קפדנית את המצב הרוחני במקום.
- הבדיקה צריכה לכלול את כל הפרטים, הן בעניני השקפה, והן מבחינה מוסרית. ובמקום שלא נמצא מתאים, אין לבקר כלל.
- בשבתות ובימים טובים יש ההולכות לטייל, ברחובות שיש בהם ריבוי עם. יש להמנע מכך משום צניעות, וכן מפני שמצויים שם פורקי עול.

התחזקתי ונשאתי...

מנחת תורה

בשונה מסיפורים אחרים, אני פגשתי את הצניעות דווקא ברגעים של שמחה והודיה לד', משתפת ש'. מי אמר שרק בעת צרה עלינו לקבל קבלות וחזיוקים בקיום המצוות?
היה זה כשבוע ימים לאחר ששבתי לביתי, מאושרת ונרגשת, חובקת את עוללי הרך, מתנתו היקרה של ד'. ישבתי בביתי וערסלתי אותו בזרועותי, וההתרגשות מלאה את ליבי. הייתה זו התרגשות שמציפה כל אם טרייה שזוכה למתנה היקרה הזאת, אך הפעם הייתה כאן סיבה נוספת לשמחה ולהודיה.
התינוק הזה, שלא כמו האחרים, היה מאושפז בבית החולים מאז שנולד, ורק לאחרונה הגיע הביתה, בריא ושלם, מוקף בחסדיו העצומים של הבורא.
"מה אשיב לד'?! ההרגשה הזאת מילאה את כל חדרי לבבי, ותבעה ממני לעשות דבר מה. אי אפשר להשיב על כל תגמולוהי עלי, אך אפשר להתחזק בקיום של מצווה, להביע לפחות במעשה קטן ובלתי ממצה, את רגשי התודה הגואים בי.
ובכן, במה אשיב לד'?! חשבתי, ולפתע עלה רעיון בליבי. לאחרונה הבחנתי, שכאשר אני הולכת ברחוב, פעמים רבות קורה שמשב הרוח מצמיד את החצאית מבלי שאוכל למנוע זאת. שמעתי מפי יודעות דבר, שכאשר מוסיפים שכבה נוספת מתחת לחצאית, הבעיה עשויה להיפתר.
אך בכל זאת, חשתי שמהו חוסם אותי מלקבל על עצמי את הקבלה הזאת. אמנם, מטבעי לא חס לי בדרך כלל, אך בכל זאת, מדוע להחמיר כל כך? !
גלגל המחשבות נע במוחי במהירות, נוטה מצד לצד - כדאי, לא כדאי... פתאום נזכרתי בדף חיזוק שנודמן לידי לאחרונה. באותו דף הייתה המלצה, שאם רוצים לקבל קבלה, כדאי לקבלה בשלבים, אולי להתחיל פעם בשבוע, ורק אחר כך להתקדם.
"פעם בשבוע, זה הפתרון בשבילי!" החלטתי, וקיבלתי על עצמי בלנ"ד, כהודיה לד' על רוב חסדיו, ללבוש פעם בשבוע שכבה נוספת מתחת לחצאית.
הייתי מאושרת בהחלטה, והתחלתי ליישמה בנאמנות. חשבתי שיהיה לי חם, ושהזיעה תציק לי, אך למעשה, כבר בשבוע השני הרגשתי ש-מדוע להקפיד על כך רק יום אחד? והלא במדרש נאמרו דברים כה נפלאים על אישה המקפידה ללבוש שתי שכבות של בגד ! וכך מצאתי את עצמי בשבוע השני לובשת את הבטנה במשך שני ימים ברציפות. בשבוע השלישי כבר התרגלתי, ומאז ב"ה אני לובשת אותה בקביעות. ליבי מלא בהודאה לד', על שנתן לי את הזכות להודות בקיומה של מצווה כה יקרה, השומרת ומגנה עלי בעולם הזה - וגם בעולם הבא ! (סיפור קטן מעשה גדול 073-2951659 שלוחה 4)

סיפור לשבת

הולך בתום ילך בטח!

סיפור הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל: סיפור לי ראש הישיבה, הגאון רבי אברהם יפה'ן זצ"ל: היה בחור פשוט, נער בער, טיפש וסכל, והכל נדו לו ורחמו עליו, מה יהא בסופו, איך יסתדר בחיים.

ומה היה בסופו? היו לו כמה קופיקות ומילא טופס הגרלה, והעיר רעשה וגעשה: ניחש נכונה את שלושת המספרים שעלו בגורל. זכה בחמשת אלפים רובלים, הון עתק באותם ימים.

מדושן עונג היה. כשהחמיאו לו על מזלו הטוב, אמר: "לא היה זה מזל! היתה זו הארה ממרום!"

תמהו, והסביר: "לא עלה בדעתי להשתתף בהגרלה. אבל ראיתי בחלום את המספרים שבע עשרה, שמונה עשרה, שלוש מאות ושבעים. והבנתי, שמראים לי את מספרי המזל!"

לא הבינו: "אבל היו רק שלושה מספרים בטופס!"

חיך חיוך ניצחון: "זהו! צריכים פקחות כדי להבין חלום לאשורו! רצו שאצרף את המספרים, ועלו לכדי ארבע מאות וחמש עשרה. ואכן, זה המספר שעלה בגורל!"

חישב אחד, ותמה: "אבל צירופם הוא ארבע מאות וחמש בלבד!"

"ככה?! אז איזה מזל שאיני יודע חשבון..."

ובענין זה מספרים, שהיה כומר צורר, מלומד ומשכיל וחכם להרע, ששכנע את המושל לקיים ויכוח פומבי עם היהודים על הגשר הנטוי מעל הנהר השוצף וגועש. והשוטר יעמוד הכן, הראשון שיודה שאינו יודע להשיב יושלך אל הנהר בלי טענות ומענות!

הסכים המושל, ושלח להודיע לרב הקהילה. שמע הרב, וגזר יום תענית ותפילה לעזרת שמים מיד צר.

הגיע יהודי כפרי למכור תוצרתו בעיר והחנויות סגורות, הרחוב היהודי נטוש, אין נפש חיה. תמה. פנה לבית הכנסת, ושנע קול תחינה וזעקה. חשכו עינו: ודאי חג הוא, ושכח. חללו ברכיבה ומשא, עשה חגו חול! בוש בעצמו, ונכלם בכגדי החול. עלה לבית הכנסת ושאל בלחישה: "איזה חג היום?"

"חג?! יום אבל הוא!" ענוהו, ופרו על הגזרה.

הראשון שיודה שאינו יודע להשיב יושלך אל הנהר בלי טענות ומענות!

נחה דעתו. אמר: "הביאוני לפני הרב". הודיע, שמוכן הוא להתעמת עם הכומר הצורר.

נד לו הרב: "אתה?! הן אדם משכיל הוא ויודע ספר, בקי בלשון הקודש וחכם להרע. מסתכן אתה בנפשך!"

"אף על פי כן", ענה, "הריני מוכן ומזומן! אם אנצחו, מה טוב. אם לאו, אמרו: הדיוט שבנו נצחת..."

יהי כן. הודיעו למושל, והמעמד זומן. במרכז הגשר נבנתה בימה, והמונים התגודדו משתי גדות הנהר. המושל ישב על כסאו, הכומר נצב בהתרסה, והנה עולה לגשר יהודי כפרי, לא תואר לו ולא הדר. "לא מצאו היהודים את מי לשלוח, אלא אותך? הן מתאבד אתה!" לעג הכומר בכוז.

הכפרי לא הגיב.

אמר הכומר בגבהות לב: "שאל את השאלה הראשונה, ותזכה בעוד דקת חיים!"

שאל הכפרי: "אמור נא מה פירוש המילים העבריות: 'לא ידעתי פירושו'?"

"אני לא יודע מה הפירוש", תרגם הכומר לשפה המדוברת.

שמע השוטר את ההודאה המפורשת, אחז במתני הכומר ווהשליכו אל המים השוצפים מתחת, כן יאבדו כל אויבי ה'!

המוני הגויים נאקו בבהלה, ובקרב היהודים שמחה וצהלה. הכפרי הורכב על כתפיים והובא לבית הכנסת לתפילת הודיה בקול רינה ותודה והמון חוגג.

שאלו הרב: "אמור נא, כיצד עלה בדעתך רעיון מופלא זה?"

"פשוט מאוד", ענה. "יהודי פשוט אני, ולומד פרשה חומש ורש"י עם תרגום עברי טייטש, לאידיש המדוברת. ראיתי שרש"י מפרש את המילים: 'ועמק אין מראה', לא ידעתי פירושו (ויקרא יג, ד). לא הבנתי מה זה, והסתכלתי בתרגום. ראיתי שהוא מודה: אני לא יודע מה הפירוש.

נו, אם המתרגם אינו יודע, הכומר הרשע הזה ידע? ידעתי שגם הוא לו ידע..."

ממעשים אלו יש ללמוד שאיננו יודעים מאומה. לא מה טוב ומה רע, לא מה נכון ומה שגוי, החיסרון עלול להתברר כמעלה והמעלה כחיסרון, ואין עלינו אלא למסור עצמינו לבוראינו, ולהניח לו להנחותינו! (הגדת)

שביבי אור

על אחריות ההורים

את אפר הפרה האדומה מזים, כידוע, על טמאי מת (ובזמננו, כולנו בחזקת טמאי מת). ובטעם המצוה אמרו רבותינו: "תבוא האם (היינו הפרה), ותקנח טינוף בנה (העגל)". כלומר, המיתה שולטת בנו עקב חטא העגל, משום שבשעת מתן תורה פסק מאיתנו היצר הרע ובטל מלאך המוות. ברם, כשחטאו בעגל חזר היצר הרע ושב מלאך המוות לשלוט בנו, כמו שנאמר: "'אני אמרתי אלהים אתם – אכן כאדם תמותון". וממילא קיימת טומאת מת עקב חטא העגל. ונטהרים ממנה באפר פרה, "תבוא האם ותקנח טינוף בנה".

והמתבונן יראה איזה מסר נצחי ונוקב יש בהוראה זו, מסר המטיל אחריות כבדה כל כך על ההורים לעקוב אחר מעשה בניהם, להיות אחראים עליהם. ודאי שלא להתנער מהם, שלא לגלות אדישות חלילה.

"תבוא האם", תיטול פיקוח. תכוון ותדריך, תטהר ותחנך.

"תבוא האם" ותפקח על אורחות בניה, תראה עם מי הם מתחברים, באלו ביטויים הם מתבטאים.

"תבוא האם" ותרווה רוב נחת מצאצאיה, כאשר תדריכם לחיי תורה ואמונה. (מעייין השבוע)

נצור לשונך

מוסר מילה שנאמרה, אין להחזיר!

כארבעים שנה הולך העם במדבר. קצרה נפש העם בדרך, ודיברן באלוקים ובמשה. שלח ה' בעם את הנחשים השרפים, הכישו והמיתו עם רב. ביקשו מחילה, התחננו שיתפלל עבורם ויסורו הנחשים. התפלל, וה' הוריה ליצור נחש נחושת ולשימו על המוט, והיה כל הנשוך וראה אותו וחי.

ותמה רבינו ה"חפץ חיים" זצ"ל: כשחטאו המצרים ועלו בהם הצפרדעים, בחדרים במיטות ובתנורים ובעיסה, ופרעה ביקש שיסורו, התפלל משה וכולן מתו. כשלקו במכת ערוב, וכל החיות הגיחו מהיערות, התפלל משה וחזרו למקומן. האם גרועים בני ישראל מהמצרים, חלילה וחס? למה כאן לא מתו הנחשים ולא חזרו למאורותיהם. מדוע המשיכו להכיש, וכל מה שניתן היה לעשות הוא למזער את הנזק, להביט לנחש הנחושת ולהרפא מההכשה?

ותשובתו, שהיה כאן עונש סימלי לעוונם: הם דיברו! וכשאדם מדבר ומשתלח ברעהו, הוא משחרר נחש ארסי! ואת הנחש הזה אי אפשר עוד להרוג, להסיג אחרונית. הוא מסתובב, זוחל, מגיח ומכיש. עכשיו לא נותר, אלא למזער נזקים.. כמה נורא הלקח, כמה מחייב לנצור את הלשון, לכלוא את הנחש, לא לשחררו! ... (מעייין השבוע)

הלכה שאלה תמימה שגרמה התפרצות כעס ולשוה"ר

שאלה: אחת מחברות הצוות במקום העבודה שלי עמדה להינשא, והיא תלתה הזמנה בחדר התה שבמשרד, שבה ציינה: "נא ראו הזמנה זו כאישית". יומיים לפני החתונה, כששוחחתי עם אחראית הצוות שלנו, שאלתי אותה: "את מגיעה לחתונה?" לשמע שאלתי היא הגיבה: "היא לא טרחה לשלוח לי הזמנה, ואת עוד רוצה שאני אגיע?? אני יודעת שלאילו המיודדות איתה היא כן שלחה הזמנות אישיות!"

האחראית הכעושה הוסיפה מספר משפטים בגנותה של החברה הנישאת, ואני נותרתי המומה ונדהמתי מכך, שעל אף שממש לא התכוונתי – גרמתי מכשול גדול ודיבורים אסורים. האומנם נכשלתי? ואם כן, איך אוכל לתקן זאת?

תשובה: מעיקר הדין השואלת לא נכשלה, כי לא היה עליה לחשוב שהיא נוגעת בנקודה כאובה אצל האחראית, והרי זה בגדר 'אונס', ורחמנא פטריה. אולם מכיון שחז"ל אומרים שמגלגלין זכות ע"י זכאי וחוב ע"י חייב, וסוף סוף התגלגלו הדברים שע"י השואלת נגרמו דיבורי לשון הרע, לכן ראוי שמהיום תכוון יותר בתפילת "יהי רצון" שאחרי ברכות השחר, "שתצילני היום... מעין הרע ומלשון הרע..." (שואל ומשיב)

לתרומות, הקדשות והנצחות
tzniutw@gmail.com
052-7697432

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' פינחס בן מזל ז"ל
נלב"ע א' כסלו תשפ"א
ת.נ.צ.ב.ה

קוה אל ה'

המבט הנכון על החיים

שמעתי מחתני היקר הרב זושא איינהארן שליט"א – מירושלים עיה"ק – מעשה נפלא ששמע מרבו, ידידינו המשפיע המפורסם הרה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א: היה ישוב שהיו בו הרבה גניבות – הגנבים היו פורצים לבית התושבים ונוטלים עמם שלל רב, חפצים יקרים מאוד וכדומה. יהודי אחד שהיה דר שם – מרוב פחדו מפני הגנבים – בכל פעם שהוצרך לצאת מביתו היה מניח במקום מסתור את חפציו היקרים, וכמו כן, בכל פעם כשנבצר ממנו בעצמו לשמור על ביתו, היה מניח שם שומר שישמור על ביתו.

פעם אחת אירע שהיהודי מיהר מאוד לאיזה מקום, היה לו איזו פגישה חשובה עד מאוד – ובמקרה היה לו אז בביתו סכום עצום של ארבעים אלף דולר – אלא שמרוב שנחפוז ללכת ונתיירא גם פן יאחר לשם, לא הטמין את הכסף במקום מסתור, והניחם כך על השולחן, וגם חרג אז ממנהגו, והלך מביתו בלי כל גינוני השמירה שנהג כל פעם, וכלי להניח שומר שישמור על ביתו.

כשחזר לביתו, הבחין לחרדתו הרבה, שחלונות ביתו נופצו ונשברו, והבין שהגנבים ניצלו את חפזונו – שכן בדיוק באותו יום לא העמיד שומר על ביתו – והללו פרצו לביתו פנימה ועשו בו כשלהם. לפתע נזכר שהשאיר סכום עצום על השולחן ללא שמירה, מיד נתקף בפחד נורא, והגיע לכדי חלשות, וכמעט היו צריכים לקרוא לאנשי ההצלה.

כשחזר קצת לאיתנו, נכנס האדם לביתו, והמחזה שנגלה לעיניו היה מחריד מאוד. כל ביתו היה הפוך, וכל כמה דקות הבחין שחסרים לו דברים, פה היה חסר ושם היה חסר וכו'. לפתע נפל מבטו על השולחן – והוא ראה שהמעטפה עדיין נמצאת על השולחן בדיוק במקום שהניחה שם – הוא ניגש יותר קרוב לשולחן, והיה בטוח שימצא את המעטפה ריקה מהכסף.

הוא פתח את המעטפה בזהירות, ולא האמין למה שעניו רואות! הוא מצא שם את ארבעים אלף הדולרים בשלימותם! כאילו יד נעלמה הכתה בהם בסנוורים – הם פשוט לא הבחינו בכלום! הוא התחיל לרקוד מרוב שמחה, ושכח לגמרי שהיתה גניבה בביתו! הוא קרא לקרוביו ואוהביו, וערך להם סעודת הודאה.

רבותי! עכשיו ננסה לתאר לעצמנו מה היה קורה, אם הוא לא היה משאיר שם בביתו על השולחן את ארבעים אלף הדולרים, והוא היה חוזר ומוצא את ביתו הפוך מהחל ועד כלה – הרי היום ההוא היה נהפך אצלו לתשעה באב! היום ההוא היה נחרט במוחו ולבו כיום רע – יום שחרב עליו עולמו – כל מי שהיה נמצא בקרבתו באותה יום בתוך ד' אמותיו – היה נידון על ידו ברותחין...

אבל לפליאתנו, הוא היה בשמחה! הוא לא חשב לרגע מכל הדברים הקטנים שהגנבים ברשעותם – כי רבה – לקחו מביתו, ולא חשב ממה שחסר לו, ולא חשב על החלונות שהוא צריך לתקן! הוא שמח במעטפה שמצא כמוצא שלל רב, והיה עסוק בשמחתו עד שלא שם כמעט לב מאז ואילך, לשאר הדברים שניזוק בהם. (לקראת שבת)

חכמת נשים

"שלי ושלכם – שלה הוא"

רבי עקיבא אמר על אשתו: "שלי ושלכם – שלה הוא". לאהבת התורה של אמהות ושל נשים צדקניות יש כח גדול מאוד. אשה צדקנית אחת זכתה, מחמת אהבת התורה הגדולה שהיתה בה, לשני בנים שהאירו את העולם כולו בתורתם – רבי חיים מוולוז'ין ואחיו רבי זלמל'ה.

בתקופתה היו הנשים יולדות בבתיהן. זמן מה לפני שהגיע זמנה ללדת, הלכה האשה אל ה"שאגת אריה", ובקשה ממנו לבוא ללמוד בביתה, שכאשר יולד הילד – הניגון הראשון שישמעו אזניו בעולם הזה, יהיה ניגון התורה הקדושה.

בהגיע שעת הלידה חלו סיבוכים לא פשוטים, והאשה התקשתה מאוד בלדתה. היא סבלה כאבים עזים, אך ידעה שאם תצעק, תפריע ל"שאגת אריה" להתרכז בלימודו. ע"כ במשך שעות ארוכות, מתוך יסורי שאול, תפסה את מוטות המטה ונשכה את שפתיה, ולא הוציאה הגה מפיה, עד שזכתה ונולד התינוק.

כאשר ספרו זאת ל"שאגת אריה", הוא ברך אותה ואמר: אשה שיש לה כזאת אהבה לתורה וכזאת מסירות נפש לתורה, תזכה לשני בנים קדושי עליון. האחד יפיץ את הש"ס בכל העולם, והשני לא יזדקק לש"ס [הכתוב], כי ידע את הש"ס על בוריו.

האחד הוא רבי חיים מוולוז'ין, אבי הישיבות, שהפיץ את הש"ס בעולם. השני, רבי זלמל'ה, נודע כגאון מופלא, וכבר מגיל בר מצוה יכול היה ללמוד גמרא מבלי להסתכל בפנים.

מחמת אהבת התורה זכתה אמם לכל זה! (דורש טוב)

<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' חיים חתנתו בן ביה ז"ל נלב"ע ג' סיון תשס"ה ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת מזל בת סוליקה ז"ל נלב"ע י"ח אלול תשע"ח ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' עמרם בן פרחא ז"ל נלב"ע י"ד שבט תשע"א ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת רחל בת תמו ז"ל נלב"ע ד' טבת תשס"ו ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' דוד בן רחל ז"ל נלב"ע ט"ז אלול תשד"מ ת.נ.צ.ב.ה</p>
---	---	--	--	---